

[Gert Petersen.]

af USA, og som kun sidder der og har siddet der siden 1954 — ganske vist med forskellige navne i spidsen, de har jo skudt hinanden efter noder — i kraft af en amerikansk indblanding og et amerikansk ønske. Det var altså meget imponerende, det har jeg også fået at vide i dag, det var næsten rørende, at amerikanerne begyndte at trække deres tropper tilbage. Hvad gjorde de samtidig med, at de trak tropperne tilbage? De intensiverede luftangrebene, de intensiverede hele den materielle militære støtte med alt andet end lige netop landtropper til regeringen i Saigon. I ganske særlig grad intensiverede de luftangrebene, og jeg synes nok, at når man taler om denne krig, så bør man betænke, at vi har haft 5 års verdenskrig fra 1939 til 1945, og vi ved alle, hvor meget sprængstof der blev kastet, og hvilke ødelæggelser dette sprængstof afstedkom i England, i Frankrig, i Tyskland, i Rusland og i det fjerne østen. Vi ved samtidig, at på et langt mindre område, nemlig Vietnam, er der i de sidste 5-6 år kastet langt, langt mere sprængstof end i hele den anden verdenskrig, i hele dens tid, i hele dens tidsforløb og på alle de områder, hvor den udspillede sig. Så får man en fornemmelse af, hvad det er for en massiv krigsmaskine, der er sat ind af verdens stærkeste militærmagt, som USA hævdes at være — og jeg tror gerne, at den her virkelig har sat alle sine ressourcer ind lige bortset fra de alleryderste og mest skæbnsvangre. Det har man vel afholdt sig fra, fordi man så ikke kunne overskue konsekvenserne, eller måske netop fordi man kunne overskue konsekvenserne, og de ville være dødbringende, også for USA selv. Men man har altså sat hele sin magt ind for at tvinge det vietnamesiske folk i knæ, politisk ved at indsætte regeringer i Saigon, økonomisk ved massive økonomiske indsprøjtninger, militært snart ved landtropper, snart ved luftkrig, og intensiveret luftkrig, snart ved tilintetgørelse af marker, af rismarker, af skove i Vietnam.

Og så kommer man og vil have, at vi skal undres, eller at vi skal forarges over, at den vietnamesiske frihedsbevægelse, som bestandig har sagt nej til at lade sig underkaste USA, at denne frihedsbevægelse ikke giver op, fordi amerikanerne trækker nogle af deres landtropper tilbage, samtidig med

at de intensiverer krigsindsatsen på andre områder, at den vietnamesiske frihedsbevægelse ikke kapitulerer. Vi skal være forargede over, at den svarer igen. Det var ikke den betragtning, som det store flertal af det danske folk anlagde i de 5 år, den sidste verdenskrig varede, og i de 5 år, Danmark var besat.

Man kan ikke anlægge den betragtning, at indbrudstyven og den, hos hvem indbruddet er sket, er ligestillede og skal behandles på samme måde og ansukes på samme måde.

Nu vel, vi er måske også andre, der undres, men det, vi undres over, er, at det vietnamesiske folk nu i snart 30 år, siden 1945, har været i stand til ubrudt at kæmpe for sin frihed uden at skulle have hjælp af fremmede tropper. Det er ikke i Nordvietnam, der står fremmede tropper. Det er ikke i FNLs områder i Sydvietnam, der står fremmede tropper. De fremmede tropper, de fremmede piloter, de støtter Saigonregeringen, de kæmper for den side, de spreder død og ødelæggelse over Vietnam.

Jeg er meget glad for, at også den danske regering har reageret skarpt på de genoptagne bombeangreb mod Nordvietnam, mod Hanoi og Haiphong. Jeg er på mange måder i overensstemmelse med det dagsoverensforlag, som er fremsat, men jeg er nødt til at stille et par enkelte spørgsmål i den forbindelse. Jeg synes, det er godt, at man siger disse ting nu, og det gælder ikke mindst opfordringen til de udenforstående magter om at trække deres styrker bort fra krigsskuepladsen. Men bør man ikke gøre det helt klart? Hvorfor omskrivningerne? De udenforstående styrker, der findes i Vietnam, de kommer fra USA, de kommer fra Sydkorea, de kommer fra andre med USA allierede stater. Hvis der findes nordvietnamesiske styrker i Sydvietnam — jeg ved det ikke, og jeg er i øvrigt overbevist om, at påstanden om en nordvietnamesisk masseindsats er vildt overdrevet, men jeg vil da ikke afvise, jeg vil anse det for sandsynligt, at der også findes nordvietnamerere i Sydvietnam — så kan jeg ikke betegne dem som udenforstående. Vietnam var ét land, er for tiden delt, men som ét land indgik det aftalen i 1946 med Frankrig om uafhængighed, den aftale, som udenrigsministeren ved flere lejligheder på det sidste med rette har mindet om. Denne aftale blev hurtigt krænt